

Der er endnu en Ting jeg vil omtale, og det er, at jeg veed, at jeg vil faae den Indvending imod mit Vædringsforslag, at det ligesom ogsaa det ærede Udvalgs Forslag vil medføre betydelige Beskostninger. Ja, det er sandt, det vil det, men jeg tror, at det er en god Sag at offere nogle Penge for. Det vil vist ikke være uansætteligt at paavise, at man yder Penge til Ting, der ikke ere nær saa vigtige som dette. Man hører jo stadig den Tale: Nei, vi have ikke Raad til dette og hint, vi have ikke Raad til at anvende Penge paa denne Sag, fordi der skal bruges meget til vort Forsvarsvæsen og vore militære Foranstaltninger. Den Tale veed jeg, jeg vil møde, men maa jeg anbefale den høitagtede Indenrigsminister, da jeg veed og er overbevist om, at han tager sig varmt af den Sag, som her er til Behandling, at han med sin Beltalenhed henvender sig til sin ærede Kollega, Krigsministeren, som er her tilstede, og foreholder ham, hvor vigtigt denne Sag er, og siger til Krigsministeren, som jo anlægger store Befæstninger, og som vi hørte forleden Dag havde i Stinde at komme med et Forslag om et Middelfrandsfort, der skal være aabent, at naar der skal anlægges saadanne Fæstninger, som ikke ere fuldførte, men aabne Fæstninger, skal der stærke Folk dertil og mange, og navnlig Folkene paa Middelfrandsfortet skulle være jernhaarde, det kan ikke nytte, at man sender brystsyge Mennesker derud. Forehold da Ministeren, at dette Lovforslag er vigtigt, for at vi kunne faae mange og stærke Soldater, da kan jeg ikke vide, om ikke Krigsministeren vil komme til at tænke som saa: Mine Fæstninger fordrer foruden de døde Jordvold, Stene og Kanoner ogsaa noget Levende, de fordrer Mennesker og efter deres Udstrækning endda ikke saa faa, og da er jeg vis paa, at den ærede Krigsminister vil sige til Indenrigsministeren: Jeg kan ikke modstaa Indenrigsministerens Beltalenhed, jeg vil gaa med til at offere nogle Millioner for denne Sag, da jeg derved faar stærke og mangle Soldater. Og naar Indenrigsministeren har vundet Krigsministeren, haaber jeg ogsaa, at han kan vinde de andre høie Medlemmer af Statsraadet, og saa tror jeg nok, at vi med Tiden kunne komme over dette Spørgsmaal om Beføstningen. Til Slutning skal jeg ogsaa gøre den Bemærkning, at jeg ikke kan billige, at dette Lovforslag skal forlade dette Thing, uden at man har klaret Politispørgsmaalet, og uden at man har faaet en Bestemmelse ind om den frie Medslagning og Erstatning til vedkommende Eter. Hvis man gaar den Vej, som den ærede Minister har foreslaet, og som er fulgt videre af Udval-

get, da er det, som jeg før sagde, en Vej, hvor man tager fra den, der har Lidt, og giver Mere til den, der har Meget. Skulde der senere under Diskussionen forlanges Oplysninger i saa Henseende, skal jeg være villig til at begrunde det nærmere og godtgøre min Paastands Berettigelse, og et saadant Forhold vil jeg ikke være med til.

Lüttichau: Jeg skal ikke gribe ind i den ærede Ordførers Rettigheder med Hensyn til en Smødegaaelse af den ærede sidste Talers Vædringsforslag; men jeg vil tillade mig ganske kort at motivere, hvorfor jeg er gaaet med til de Vædringsforslag, som ere tillede i Anledning af Tuberkulosehygdommen. Det er allerede af den ærede Ordfører og forøvrigt ogsaa af Ordføreren for Mindretallet blevet tilstrækkelig udhævet, i hvilken Grad Tuberkulosehygdommen har tildraget sig den offentlige Opmærksomhed, man kan vel gjerne sige i en forrget Grad fremfor tidligere, da denne Lov paa sine tidligere Stadier var til Forhandling baade i Landsthinget og her, saa jeg behøver ikke at komme ind paa Farligheden af denne Sygdom blandt Husdyrene. Det har da ogsaa været berørt, man kunde have optaget Sygdommen blandt de ondarterede smittomme Sygdomme iblandt Husdyrene, og det er tildels paavist, hvorfor man ikke har ønsket at gjøre dette. Jeg kan der holde mig til, hvad der er udtalt, og skal blot endnu udhæve, at jeg vilde ønske det for i høj Grad farligt lige overfor Udlandet at indbrage denne Sygdom blandt de ondarterede smittomme, idet vi derved stemplede vor Husdyravl paa en mindre heldig Maade og ville staa os i Stedet for at gavne os. Denne samme Indvending rammer mener jeg for en Del enhver Foranstaltning, der griber altsor stærkt ind i det Almene lige overfor Tuberkulosen hos Husdyrene. Det er derfor, at jeg i Forening med andre Medlemmer af Udvalget har rettet Blikket paa, om der ikke af Foreningsveien kunde tilveiebringes en Afleder for Sygdommen, en Bekæmpelse af den, der, selv om den ikke var fuldt ud tilstrækkelig til at udrydde Sygdommen, dog førte frem ad den Vej, vi Alle ønske at gaa. Allerede Regjeringsforslaget, som det foreligger, har jo i høj Grad taget Sigte paa denne Sygdom og har anvist nyttige og ogsaa kraftige Foranstaltninger til at imødegaa samme. Naar man nu af Foreningsveien ønsker at gaa noget videre, end Regjeringsforslaget antyder, kunde fra den Tvivl fremkomme, om det Beløb, der skulde tilskydes af Statskassen, var overkommeligt, og om et saadant Tilskud overhovedet var berettiget. Hvad Overkommeligheden angaar,